

РЕЙ БРЕДЪРИ ОКТОМВРИЙСКА ИГРА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Прибра пистолета в чекмеджето и го затвори.

Не, не по този начин. Така Луиз няма да се мъчи. Ще умре и всичко ще свърши, и няма да има никакви страдания. Много беше важно това нещо да бъде преди всичко продължително. Продължително и изпълнено с въображение. Как да продължи мъките? И най-вече, как да осъществи всичко това? Хм...

Застаналият пред огледалото в спалнята мъж грижливо закопча маншетите си. Спря достатъчно дълго, за да чуе бързото тичане на децата на улицата покрай топлата двуетажна къща. Бяха като сиви мишлета, като есенни листа.

По звуците на децата можеш да определиш кое време е. По виковете им можеш да познаваш коя вечер е днес. Разбираш, че годината е към края си. Последният ден на октомври, с белите маски-кокали, изрязани тикви и миризма на покапал восък.

Не. Нещата не вървяха от известно време. Октомври не помогна за подобряването им. Дори влоши положението. Нагласи черната си папийонка. Ако беше пролет, кимна той бавно, спокойно, безизразно на отражението си в огледалото, може би щеше да има някакъв шанс. Но тази вечер светът се разпадаше в руини. Нямаше я зеленината на пролетта, свежестта, обещанията за по-добро.

Долу от хола се чу тихо топуркане. „Това е Марион — помисли си той. — Мъничката ми. Осем тихички години. Без нито една дума. Само блестящите ѝ сиви очи и любопитната мъничка устица“. Дъщеря му тичаше навън и навътре цяла вечер, пробваше различни маски, питаше го коя е най-ужасяващата, най-страшната. Накрая и двамата се спряха върху маската на скелет. Беше „просто ужасна“! Щеше да „изкара ангелите“ на всички!

Отново улови в огледалото своя продължителен, изпълнен с мисли и съмнения поглед. Никога не бе обичал октомври. Още откакто преди много години легна за първи път в есенните листа пред дома на баба си, чу вятъра и видя голите дървета. Неизвестно защо се бе разплакал. И всяка година част от тази тъга се връщаше. И винаги изчезваше през пролетта.

Но тази вечер бе различно. Имаше чувството, че тази есен ще продължи милион години.

Нямаше да има пролет.

Цяла вечер бе плакал тихо. Не го показва, на лицето му нямаше и намек за сълзите му. Бяха се скрили някъде в него и не спираха.

Оживената къща се изпълни със силен сладникав аромат. Луиз бе подредила ябълки в глазура от карамел; имаше огромни купи прясно смесен пунш, нанизани на конци ябълки висяха на всяка врата, от всеки студен прозорец надничаха с триъгълни очи изгребани тикви. В центъра на дневната имаше бъчва с вода, а до нея чакаше торбата с ябълки. Всичко бе готово за потапянето. Липсваше единствено катализаторът — пороят деца, за да започнат ябълките да цопват във водата, да се люлеят като махала над праговете, сладкишите да изчезнат, а стаите да се изпълнят с викове на ужас и възторг едновременно.

Сега къщата бе притихнала в очакване. И още нещичко.

Днес Луиз успяваше да е във всяка друга стая с изключение на онази, в която се намираще той. Това бе нейният начин да подхвърли — Ох, Майк, виж колко съм заета! Толкова много, че когато влезеш в някоя стая, все трябва да свърша нещо в *другата*! Само ме виж как тичам нагоре-надолу!

Известно време бе подхващал противната ѝ детинска игра. Когато тя бе в кухнята, той влезе и каза, че му се пие вода. Миг покъсно стоеше и пиеше, а тя се въртеше като кристална вещица над карамела, бълбукащ на печката като праисторически котел. Изведнъж се сети, че трябва да запали свещите в тиквите и се втурна към дневната. Той с усмивка тръгна след нея — трябвало да си вземе лулата. Тя пък се сети за сайдера и се метна към трапезарията. Той каза, че ще провери сайдера. Но когато се опита да я последва, тя се скри в банята и заключи вратата.

Постоя пред вратата на банята, като се смееше странно и безчувствено, с изгаснала лула в устата. После се умори от играта, но инатът го накара да изчака още пет минути. От банята не се чуваше нито звук. И за да не ѝ доставя излишна радост от осъзнаването на това, че чака отвън, той раздражено се обърна и се качи горе, като си подсвиркваше нещо.

Беше спрял на стълбището. Накрая чу как вратата на банята се отключва. Тя излезе и животът продължи хода си също като в джунглите, когато опасността отминава и антилопите се връщат към потока.

И сега, докато оправяше папийонката и обличаше черното си палто, долу в хола се чу мише шумолене. На вратата се появи Марион, издокарана като скелет.

— Как изглеждам, татко?

— Чудесно!

Русата ѝ коса се показваше изпод маската. Малките ѝ сини очи се смееха през дупките. Въздъхна. Марион и Луиз, двете мълчаливи разобличителки на неговата мъжественост, на тъмната му сила. Що за алхимия притежаваше Луиз, за да вземе смуглата му кожа, тъмнокафявите му очи и черна коса и да измива и избелва бебето в утробата си, за да се роди Марион — блондинка, със сини очи и румени бузи? Понякога подозираше, че Луиз е заченала детето като идея, напълно асексуално, непорочно зачатие на презрителен ум и клетка. Като твърдо порицание към него тя бе родила дете по *свой* образ и на всичко отгоре бе *навила* доктора така, че той бе поклатил глава и бе казал:

— Съжалявам, господин Уайлдър, съпругата ви никога не ще роди отново. Това е *последното* ви дете.

— А аз исках момче — бе казал Мич преди осем години.

Сега се наведе да прегърне Марион с нейната маска-череп. Изпита необясним прилив на жал към нея, защото никога не бе имала любовта на баща си, а само смазващата, задушаваша любов на лишената от обич майка. Но най-вече жалееше самия себе си, че някак не успя да извлече най-много от тежкото раждане, не се радваше на дъщеря си каквато е, независимо че не е брюнетка, не е момче и не прилича на него. Някъде бе направил грешка. Всичко останало би могло да остане същото и той да обича детето. Но главното бе, че Луиз изобщо не искаше деца. Мисълта за раждане я плашеше. Беше ѝ направил детето насила и от онази нощ до самата агония на раждането Луиз бе живяла в другата част на къщата. Беше очаквала да умре при раждането на нежеланото дете. Много лесно ѝ бе да мрази съпруга си, който така искаше син, че обричаше на смърт единствената си жена.

Но... Луиз бе оживяла. При това с триумф! Когато той отиде в болницата, очите ѝ бяха студени. Жива съм, казваха те. И имам *руса* дъщеря! Виж я само! А когато протегна ръка да я докосне, майката се извърна, за да заговорничи нещо с мъничката си розова дъщеря — по-

далеч от този черен насилник и убиец. Иронията бе великолепна. Егоизмът му заслужаваше именно това.

А сега отново бе октомври. Имаше и други такива месеци и когато си мислеше за дългата зима, година след година се изпълваше с ужас от безкрайните месеци, в които ще бъде като зазидан в къщата от безумния снеговалеж, уловен като в капан с жена и дете, които не го обичат. И така цели месеци. През осемте години имаше и периоди на почивка. През пролетта и лятото можеше да излезеш, да се разходиш, да си направиш пикник; това бяха отчаяните решения на отчаян проблем на ненавиждан мъж.

Но през зимата излетите и пикниците окапваха заедно с листата. Животът се оголваше като дърво — плодовете са откъснати, соковете са изтекли в земята. Да, каниш гости, но гостите трудно идват заради виелиците и така нататък. Веднъж се бе изхитрил да спести пари за едно пътуване до Флорида. Бяха заминали на юг. Беше се разхождал на открито.

А сега приближаваше осмата зима и той знаеше, че нещата най-сетне са към края си. Просто не можеше да изкара до пролетта. Вътре в него имаше киселина, която бавно бе разяждала тъканите и костите му през годините и тази вечер щеше да стигне взрива в него и да сложи край на всичко!

Долу бясно зазвъня звънец. Луиз отиде да отвори. Без да каже нито дума, Марион хукна да поздрави първите пристигнали. Чуха се радостни викове.

Той отиде до стълбището.

Долу Луиз събираше палта. Беше висока, стройна и руса, почти бяла. И се смееше заедно с децата.

Той се поколеба. Какво е всичко това? Годините? Отегчението от живота? Къде се беше объркало всичко? Определено не при раждането на детето. То обаче бе символ на всичките им напрежения. Неговата ревност, неуспехите в работата и всички други несгоди. Защо просто не си бе събрал нещата и не се бе махнал? Не. Не и без да причини на Луиз поне толкова болка, колкото тя бе причинила на него. Това бе съвсем ясно. Разводът никак нямаше да я нарани, а просто би сложил край на вцепенената им нерешителност. Ако разводът ѝ доставеше каквото и да било удоволствие, то той, дявол да го вземе, щеше да остане женен за нея до края на живота си. Не, трябваше да ѝ причини

болка. Да измисли някакъв начин. Може би да ѝ отнеме законно Марион. Да. Точно така. Това щеше да я нарани най-много. Да ѝ отнеме Марион.

— Хей, здравейте! — Заслиза по стълбата с огромна усмивка.

Луиз не вдигна очи.

— Здравейте, господин Уайлдър!

Децата му викаха и махаха, докато слизаше.

Към десет вечерта звънецът престана да звъни, окачените на вратите ябълки бяха нахапани, розовите лица бяха избърсани от ябълковия сок, салфетките бяха целите в петна от карамел и пунш, а той, съпругът, умело бе поел инициативата в свои ръце. Отмъкна празненството направо от ръцете на Луиз. Тичаше, говореше едновременно с двайсет деца и дванайсет родители, които бяха във възторг от специалния подправен сайдер, който им бе приготвил. Наглеждаше забождането на опашка на магарето, въртенето на бутилката, музикалните столове и всичко останало сред бурния смях. После изгасиха лампите и на светлината на тиквените фенери извика: „Ш-ш-ш! Елате!“ и тръгна на пръсти към мазето.

Родителите, стоящи в периферията на костюмираната веселба, коментираха помежду си, кимаха одобрително към хитроумния съпруг и говореха с щастливата съпруга. Колко *добре* се погажда с децата, казваха те.

Хлапетата го следваха с писъци.

— Мазето! — извика той. — Гробницата на вещицата!

Още писъци. Той престорено потръпна.

— О, вий, прекрачили тоз праг, надежда всяка оставете!

Родителите се засмяха.

Едно по едно децата се спускаха в мазето по пързалката, която Мич бе направил от плоскостите на една маса. Той съскаше и крещеше разни зловещи ужасии. Тъмната, осветена от тикви къща се изпълни с викове. Всички говореха едновременно. Всички освен Марион. Бе минала през партито със съвсем малко звуци и думи; всичко бе вътре в нея, цялото вълнение и радост. Ама че тролче, помисли си той. Гледаше собственото си празненство със затворена уста и блестящи очи.

А сега и родителите. Неохотно и със смях те също се спуснаха с викове по късата пързалка, а малката Марион стоеше наблизко и както

винаги искаше да види всичко, да е последна. Луиз се спусна без помощта му. Той понечи да ѝ помогне, но тя бе долу още преди да се е навел.

Къщата горе бе празна и смълчана на светлината на свещите.

Марион стоеше до пързалката.

— Хайде и ние — рече той и я взе на ръце.

Насядаха в мазето на огромен кръг. От далечната грамада на печката полъхваше топлина. Столовете бяха наредени на дълги редици край всяка стена — двайсет пищящи деца, дванайсет шепнещи си родители, Луиз в единия край и Мич в другия, недалеч от стълбите. Загледа се, но не видя нищо. Всички се бяха свили в столовете си, уловени от тъмнината. Оттук нататък цялата програма щеше да продължи в тъмното, той щеше да участва като Разказвача. Чуваше се детско лудуване, носеше се миризма на мокър цимент, а навън под октомврийските звезди виеше вятърът.

— И така! — извика той в тъмното мазе. — Тишина!

Всички замряха.

Помещението бе съвсем тъмно. Никаква светлина, никакъв отблясък, дори от бялото на очите.

Стържене на счупени грънци, подрънкване на метал.

— Вещицата е мъртва — напевно произнесе съпругът.

— И-и-и-и-и-и-и-и! — писнаха децата.

— Вещицата е заклана, с този нож одрана.

Подаде ножа. Той започна да преминава от ръка на ръка по кръга, сред смях, възгласи и коментари от страна на възрастните.

— Вещицата тук умря, това е нейната глава — прошепна той и подаде нещо на съседа.

— О, знам как се играе тази игра! — възкликна радостно едно хлапе в тъмното. — Взима от хладилника разни пилешки вътрешности, подава ги и казва: „Ето ги вътрешностите!“ После прави глинена глава и я пуска като истинска, а костта от супа е ръката ѝ. Взима топче и казва: „Това е окото!“ После пък подава царевични зърна и казва: „Това са зъбите ѝ!“ После взима торба със сливов пудинг, дава го и казва: „Това е стомахът ѝ!“ Знам как се играе!

— Тихо, всичко ще развалиш — обади се някакво момиче.

— На вещицата близко е смъртта, това е нейната ръка — каза Мич.

— И-и-и-и-и!

Нещата се предаваха и препредаваха по кръга като горещи картофи. Някои деца пицяха и не искаха да ги докосват. Други скачаха от столовете и стояха в центъра на мазето, докато гадните неща не отминат.

— Та това са само пилешки вътрешности — подигравателно подвикна едно момче. — Върни се, Хелън!

Съпровождани от викове, нещата се предаваха нататък едно след друго.

— Разкъсана е вещицата тук, в мазето, а ето го сърцето.

Шест или седем неща обикаляха едновременно в изпълнената с треперлив смях тъмнина.

— Марион, не се страхувай — обади се Луиз. — Това е само игра.

Марион не каза нищо.

— Марион? — попита Луиз. — Страх ли те е?

Марион не отговори.

— Добре е — каза съпругът. — Не се страхува.

И предаването, писъците и веселбата продължиха.

Есенният вятър въздишаше из къщата. А той, съпругът, стоеше начело в тъмното мазе, припяваше думите и подаваше едно или друго.

— Марион? — отново се обади Луиз от отсрещния край.

Всички се умълчаха.

— Марион, отговори ми, страх ли те е?

Марион не отговори.

Съпругът стоеше до стълбите.

— Марион, тук ли си? — повика Луиз.

Никакъв отговор. Цареше тишина.

— Къде е Марион? — попита Луиз.

— Беше тук — каза едно момче.

— Може пък да е горе.

— Марион!

Мълчание. Тишина.

— Марион, Марион! — извика Луиз.

— Включете осветлението — обади се някой от възрастните.

Нещата спряха да се предават. Децата и възрастните седяха с вътрешностите на вещицата.

— Не — ахна Луиз. Столът ѝ рязко изскърца в тъмното. — Не. Не палете лампите, Господи, Господи, не, моля ви, не ги палете, *моля ви*, не палете лампите, *не палете!* — Луиз вече пицеше. Всички в мазето замръзнаха.

Никой не помръдваше.

Всички седяха в тъмното, внезапно замразени в октомврийската игра. Вятърът виеше отвън, блъскаше стените на къщата, ароматът на тикви и ябълки се смесваше с миризмата на невидимите неща в ръцете им. Накрая едно момче извика: „Ще я потърся горе!“ и с надежда изтича в къщата и я обиколи четири пъти, викаше „Марион, Марион, Марион!“, а после се върна бавно по стълбите в задъханото мазе и каза в тъмното:

— Не мога да я намеря.

А после... някакъв идиот запали лампата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.